

Beeld uit *Rashomon-effect* door TA-2/Frascati producties.

Foto Sanne Peper

Een lijk, een moordwapen en vooral heel veel getuigenissen

THEATER RASHOMON-EFFECT

★★★★★
Whodunit van Joachim Robbrecht mondt al snel uit in een absurde voorstelling waarin de bekentenissen en flashbacks over elkaar heen buitelen.

AMSTERDAM De brave hotelhouder met zijn noordelijke accent zal het niet geweest zijn. Zijn wat zweverige vrouw ook niet. De bleke groenwerker dan? Of is toch de knappe blondine de dader? In elk geval is er een lijk en een mes, en zelfdoding ligt niet voor de hand. Dus komt er een rechercheur naar de plaats delict, een afgelegen hotel waar toevallig ook al een misdadaverslaggever logeerde. Hier moet een moord worden opgelost.

Wat volgt, is een reeks ondervragingen waarin blijkt dat eenieder van de betrokkenen een heel eigen versie van de gebeurtenissen geeft, een heel

eigen kijk op het verhaal heeft. En het klinkt allemaal best plausibel. In eerste instantie dan.

Regisseur Joachim Robbrecht (1979) liet zich voor zijn voorstelling *Rashomon-effect* inspireren door de filmklassieker *Rashomon* (1950) van de Japanner Akira Kurosawa, waarin ook sprake is van verschillende mogelijke getuigen en getuigenissen.

Afgezien van nog een paar kleine verwijzingen, houden de overeenkomsten met de film dan wel op. Wat eerst een 'whodunit' lijkt te worden (met alle clichés van dien), mondt al snel uit in een wat absurdistisch geheel, waarin de regisseur speelt met ingrediënten uit populaire tv-programma's vol misdaad, reconstructie, 'menselijke emotie' en uitbuiting daarvan.

Robbrecht, zelf verbonden aan Frascati producties, opereert nu voor het eerst binnen het zogenoemde TA-2-programma van Toneelgroep Amsterdam, waarbij jonge makers de kans krijgen op grotere schaal te werken en ervaren acteurs aan te trekken.

Die spelers - Leon Voorberg (als cynische rechercheur) en Alwin Pulinckx (gladde verslaggever) van Toneelgroep Amsterdam, Marleen Scholten (als de 'Knappe Blondine') van Wunderbaum, onder anderen - hebben er allemaal wel zin in, en dat is te zien. Samen met een aantal sterke regievondsten levert dit een bij vlagen amusante voorstelling op.

Maar een beetje rommelig is het af en toe ook. Flashbacks, herinneringen, vervreemdende verwarring, bekentenissen die worden gedaan en weer ingetrokken - het hoort bij het gegeven van de film, maar in de voorstelling buitelen ze net allemaal iets te ongestructureerd over elkaar heen om als geheel echt impact te krijgen. Als de door de wol geverfde rechercheur aan het einde totaal onttrederd achterblijft, is dat in deze context op z'n hoogst wel grappig.

Karin Veraart

Rashomon-effect door TA-2/Frascati producties. Regie: Joachim Robbrecht. Frascati, Amsterdam, 24/1. tga.nl